

Revista „Teatrul” văzută de „El Publico.”

● Anunțată încă din aprilie 1988, cu ocazia primei Conferințe Internaționale a Revistelor de Teatru, desfășurată, sub auspiciile revistei italiene de teatru *Sipario*, la Taormina și la Messina, la care au participat reprezentanții a 21 de periodice de profil, inițiativa prezentării unui număr de 116 publicații consacrate dezbaterii și studierii activităților teatrale din 32 de țări ale lumii, gădărită cu generozitate în paginile mensuralului sofist, sint, în *blico* (nr. 64, ianuarie 1989), se circumscrie unul nobil efort de propagare a valorilor autentice ale artei teatrale. Scurtele in-

formații puse la dispoziția specialiștilor și a publicului larg interesat oferă date privind aspectul grafic, formatul, numărul de pagini, tirajul, structura și profilul diverselor rubrici, alături de necesarele mențiuni cu caracter administrativ.

Referirile la conținutul revistei *Teatrul* urmăresc structurarea pe rubrici fixe („Teatrul românesc de azi — tendințe, fenomene, personalități” — „Permanentă modernitate a clasicilor”, „Confesiuni de creație”, „Memoria scenei”, „Toată lumea iubeste teatrul”, „Teatrul în lume” etc.) a unui prim bloc de materiale, în timp

ce secțiunea dedicată cronicii principalelor evenimente teatrale din capitală și din țară, precum și recenzării activităților patronate de revistă, își modifică profilul și ponderea în raport cu realitățile teatrale pe care le semnalează.

„Documentarul teatral” realizat în premieră absolută de revista spaniolă este un prim pas în împlinirea unuia dintre obiectivele fundamentale ale Legii Internaționale a Publicațiilor Teatrale: a ceea ce a contribui la formarea, dezvoltarea și consolidarea unei culturi teatrale naționale și internaționale.

Alexa Visarion in Suedia

● Dacă ultimele decenii au transformat sintagma „Shakespeare, contemporanul nostru” dintr-o mare „descoperire” într-un „nevinovat” truism o mutație similară, în sens (aparent ?) contrar, pare a se fi produs în cazul lui Cehov. „Melodramaticele” zbatere oblomovist-înălăcimate ale „sufletului slav” și-au recăpătat, în sfârșit, chipul adevărat. Al comediei. Umane. Dacă în cazul „tragicelor istorii” shakespeariene ceea ce ne impresionează este intensitatea profund omenească a trăirii și a mărturisirii, în „nedivina comedie” cehoviană ne vedem con-

frunțați cu necruțătorul mecanism distrugător de iluzii care este ridicolul. „A fi caraghios” devine „un mod de a-fi-în-lume”. expresie a unui neștiut de acord între intenție și realizare, vis și realitate. O inadecvare ce tinde să devină cronică relativizează impulsurile, transformă bucuria în tristețe și dragostea în indiferență, cuvântul în tăcere și victoria în înfrângere. Un carnaval al dragostei — este titlul scenariului având la bază cele mai importante opere cehoviene, ce a constituit suportul montării realizate de Alexa Visarion la Teater

Fontanen din Malmö. Să fie oare acest „carnaval” un „bilci al deșertăciunilor” în cheie caragialiană? Poate nu întâmplător realizatorul recente premiiere, salutată cu multă căldură de presa din Stockholm, prilejuind chiar organizarea unui simpozion pe tema Cehov în interpretări contemporane (ce s-a bucurat de participarea unor profesori, regizori, esteticieni și teoreticieni din cadrul Institutului de artă teatrală de la Malmö) se pregătește să pună în scenă piesa **D-ale carnavalului...**

Grupaj realizat de
Eva CATRINESCU